

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Davida Krysky a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **městys Cerhenice**
sídlem Školská 444, Cerhenice
zastoupen advokátkou Mgr. Ivetou Zetochovou
sídlem Váňova 3180, Kladno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2023, č. j. 101530/2023/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2023, č. j. 101530/2023/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Ivety Zetochové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

1. Městský úřad v Pečkách (dále jen „stavební úřad“) obdržel dne 2. 7. 2020 podání od pana PhDr. Bc. M. S., MBA, (dále jen „vlastník sousední nemovitosti“), vlastníka pozemku p. č. X1 v k. ú. C. a obci C. (pozn. soudu: všechny níže uváděné pozemky se nacházejí v témže katastrálním území) a současně starosty městysu Cerhenice (žalobce), které svým obsahem odpovídalo podnětu k zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2024 (dále jen „stavební zákon“). Obdobné podání učinil vlastník sousední nemovitosti též dne 7. 7. 2020 (tentokrát již právně zastoupen Mgr. Ing Z. T.) a následně opětovně dne 12. 7. 2020 a 13. 7. 2020 prostřednictvím svého e-mailu. Ze všech čtyř podnětů a přiložených fotografií současně vyplynulo, že M. D. (dále jen „stavebník“) započal bez povolení stavebního úřadu s terénními úpravami.
2. Dne 23. 7. 2020 požádal stavebník o vydání dodatečného stavebního povolení s tím, že na pozemcích st. p. X2, p. č. X3 a p. č. X4 došlo k sesuvu svahu, který doposud zadržovaly železniční pražce. Ty však bylo z důvodu značného poškození a s tím spojené hrozby sesuvu zeminy nutné obměnit a vystavět opěrné zdi. Ke své žádosti doložil fotografie místa a statické posouzení vypracované Ing. J. Č. Souběžně s žádostí předložil vyplněný formulář žádosti o stavební povolení podle § 110 odst. 1 a 2 stavebního zákona.
3. Usnesením ze dne 29. 7. 2020 (doručeným až dne 12. 8. 2020) stavební úřad podle § 110 odst. 4 stavebního zákona řízení zahájené na základě žádosti o stavební povolení zastavil, protože k žádosti nebyla připojena projektová dokumentace.
4. Dne 30. 7. 2020 uskutečnil stavební úřad kontrolní prohlídku za účasti mimo jiné stavebníka, vlastníka sousedního pozemku a žalobce zastoupeného Mgr. Ing Z. T., při níž zjistil, že stavebník zahájil provádění stavby „terénní úpravy a opěrná stěna C., C. č. p. Y“ (dále jen „sporný záměr“) na pozemku st. p. X2, p. č. X4 a p. č. X5 bez ohlášení stavebnímu úřadu. Stavební úřad v rámci kontrolní prohlídky stavebníkovi nařídil, aby zastavil stavbu.
5. Dne 19. 7. 2021 stavební úřad oznámil zahájení řízení o odstranění sporného záměru jakožto nepovolené stavby. Na to zareagovali dne 23. 7. 2021 shodně pojatou námitkou jak vlastník sousedního pozemku, tak žalobce, v níž tvrdili, že provedené terénní úpravy narušily stabilitu terénu sousedního pozemku, který se bortí a hrozí jeho sesutí, a to i směrem k příjezdové komunikaci, což ohrožuje zdraví a život osob na pozemku se pohybujících. Stavebník přitom i přes výzvy pořádku požadované doklady stavebnímu úřadu nedodal.
6. Ve skutečnosti však již dne 25. 3. 2021 stavebník podal vyplněnou žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení podle § 94a stavebního zákona, k níž přiložil projektovou dokumentaci zpracovanou v prosinci 2020 autorizovaným inženýrem ve výstavbě Ing. J. K., vyjádření odboru životního prostředí a zemědělství Městského úřadu Kolín (dále jen „městský úřad“) ze dne 26. 2. 2021 z hlediska požadavků na nakládání s odpady, ochrany ovzduší, ochrany zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“), ochrany přírody a krajiny, z pohledu vodoprávního úřadu a orgánu státní správy lesů a souhlas městského úřadu k trvalému odnětí půdy ze ZPF ze dne 19. 3. 2021.
7. Dne 11. 8. 2021 pak stavebník znovu požádal o dodatečné povolení sporného záměru s tím, že podklady k žádosti postupně doloží. Dne 6. 9. 2021 stavebník odkázal na projektovou dokumentaci předloženou se žádostí o společné povolení ze dne 25. 3. 2021 a znovu přiložil vyjádření městského úřadu ze dne 26. 2. 2021 a souhlas s odnětím půdy ze ZPF ze dne 19. 3. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

8. Usnesením ze dne 26. 1. 2022 stavební úřad řízení o vydání společného povolení zastavil s odkazem na to, že práce na stavbě již byly zahájeny. Usnesením ze dne 27. 1. 2022 pak přerušil řízení o odstranění stavby z důvodu podané žádosti o dodatečné povolení stavby.
9. Následně stavební úřad dne 27. 1. 2022 stavebníka vyzval, aby předloženou žádost mj. doplnil o upravenou projektovou dokumentaci, ze které by byly patrné změny využití území a to, jak se dotknou schopnosti pozemku vsakovat dešťovou vodu, nebo skutečnost, zda stavba nezasáhne do sousedního pozemku, a o předložení souhlasu správce distribuční sítě elektřiny a vyjádření na úseku památkové péče. Stavebník v reakci na výzvu dne 21. 3. 2022 stavebnímu úřadu předložil potvrzení

o provedení archeologického výzkumu ze dne 11. 2. 2022 a vyjádření ČEZ Distribuce, a. s., ze dne 9. 2. 2022, platné 1 rok, k umístění stavby v ochranném pásmu zařízení distribuční soustavy, podle nějž nadzemní vedení 0,4 kV nemá ochranné pásmo.

10. Stavební úřad dne 30. 6. 2022 opětovně vyzval stavebníka, aby odstranil přetrvávající vady předložené projektové dokumentace (mj. nesoulad vyznačeného záboru ZPF se souhlasem k odnětí půdy ze ZPF, absence posouzení vlivu terénních úprav na vsakování). Stavebník následně doplnil projektovou dokumentaci o dodatek č.1 – vyjadřující se k vlivu stavby na okolní stavby a pozemky, ochranu okolí a na odtokové poměry v území, výkres koordinační situace a souhrnnou technickou zprávu.
11. V návaznosti na oznámení o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby ze dne 16. 9. 2022 obsahující poučení o možnosti uplatnit námitky nejpozději při ústním jednání, jež bylo svoláno (po změně termínu) na 24. 11. 2022, žalobce uplatnil dne 23. 11. 2022 námitky. Uvedl, že stavební záměr neodpovídá krajinnému, resp. architektonickému rázu. V lokalitě je typické oplocení s podezdívkou a podstatně nižší opěrné zdi než železobetonová zeď o výšce 1,85 m. Vzhledem k umístění sporného záměru ve svahu je záměr viditelný i z veřejného prostranství, přičemž žalobce jakožto obec má zájem na tom, aby byl krajinný ráz zachován. Za normálních podmínek by žalobce požadoval předložení vizualizace sporného záměru, ale to bylo zmařeno tím, že stavebník již se stavbou započal. Díky tomu je však již nyní patrné, že sporný záměr krajinný ráz narušuje. S tím souvisí i fakt, že projektová dokumentace nevyhodnocuje soulad s regulativy územního plánování (zejména koeficientem zeleně či zastavěnosti). I v případě, že tyto regulativy nejsou platně stanoveny, je nutné přihlídnout k tomu, že pozemky, na nichž má být sporný záměr zrealizován, mají výměru 439 m² a vzhledem k jejich zastavěnosti (rodinný dům, oplocení s podezdívkou, dlážděné chodníky a bazén) působí v lokalitě neobvyklým a masivním dojmem, který neodpovídá architektonickému rázu.
12. Současně žalobce projektové dokumentaci vyčetl, že neobsahuje výpočet adekvátního odvodnění opěrné zdi, která bude bránit dosavadnímu přirozenému rozlivu dešťové vody a jejímu vsaku. Není uvedeno, v jaké části lze očekávat vsakování na pozemku stavebníka, a žalobce má důvodné obavy, zda budou navržené drenáže schopny pojmout stékající vodu ze svažitého sousedního pozemku. Pokud by odvodnění pomocí drenáže nebylo dostatečné, voda by se mohla kumulovat na sousedním pozemku a narušit stabilitu svahu, případně vytékat na veřejné prostranství. Žalobce požadoval provedení hydrogeologického průzkumu s navržením konkrétních opatření a připomněl, že podmínkou kladného vyjádření městského úřadu bylo, že se nezmění hydrogeologické a odtokové poměry.
13. Dále žalobce namítl, že projektová dokumentace dostatečně negarantuje stabilitu opěrné zdi, neboť postrádá odůvodnění kategorizace půdy pro statický výpočet konstrukce. Ten počítá s kategorií zeminy F8 až R5, aniž by byly provedeny sondy podloží. Podle žalobce je tak zapotřebí přizpůsobit stabilitu zdi složení podloží a hydrogeologickému posudku. Zároveň je nutné, aby statický posudek, který je součástí projektové dokumentace, zohlednil tlak svahu za opěrnou zdí v situaci, kdy drenáž nebude schopna z kapacitních důvodů odvádět stékající vodu. Statický posudek totiž uvádí, že opěrná zeď není dimenzována na tlak vody. Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že dosud nebyla předložena vyjádření všech dotčených vlastníků technické infrastruktury, a že proto nelze stavbu dodatečně povolit.

14. Při ústním jednání spojeném s ohledáním na místě dne 24. 11. 2022 za účasti zástupkyně žalobce a zástupce stavebníka stavební úřad shledal, že na pozemku stavebníka se nachází zeď z plotových tvárnic do výšky maximálně dvou tvárnic o výšce 250 mm nad úroveň upraveného terénu. Podle projektové dokumentace budou tyto tvárnice podpůrné pro vlastní stavbu opěrné zdi. Zároveň konstatoval, že projektová dokumentace poskytne dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru.
15. Stavebník dne 26. 1. 2023 označil námitky žalobce za liché. Předně uvedl, že stavební záměr není z veřejného prostranství vidět a že nemůže narušit krajinný ráz obce, neboť se nachází v oblasti staré výstavby, která není regulována územně plánovací dokumentací. Zároveň dodal, že je otázkou, zdali jsou vůbec takové námitky žalobce přípustné ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona. V souvislosti s námitkami týkajícími se k přirozenému rozlivu dešťové vody poukázal na to, že poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí 72 %, takže stavební záměr naplňuje dikci § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“). Realizací stavby dojde jen k nahrazení předchozí opěrné zdi, která zajišťovala ochranu rodinného domu stavebníka před možným sesuvem půdy ze sousedícího pozemku. V rozporu s tvrzením žalobce tedy stabilitu svahu zajistí, nikoliv naruší. Zpracované statické posouzení je v tomto ohledu dostačující a požadavek provedení sond nedůvodný a nepodložený. Obdobně stavebník zhodnotil i požadavek na provedení hydrogeologického návrhu. Stavební záměr je drobnou stavbou, která nevyžaduje hydrogeologický posudek v takovém rozsahu, v jakém jej šikanózně požaduje žalobce. Bezpředmětné je i tvrzení, že se ve spise nenachází vyjádření všech vlastníků technické infrastruktury, neboť stavební úřad obdržel veškeré podklady, které po stavebníkovi požadoval.
16. Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2023, č. j. PEC/1854/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), stavební úřad stavbu dodatečně povolil. K výše uvedeným námitkám žalobce uvedl, že nelze hovořit o narušení krajinného či architektonického rázu, neboť stavební záměr není v žádném svém profilu viditelný z veřejného prostranství, a nemůže tedy ovlivnit či dokonce narušit krajinný ráz. Stejně tak se v jeho místě nenachází žádná „otevřená krajina“ či navazující pohled do krajiny. Nadto neexistuje žádná historická souvislosti či vazba na architektonicky hodnotné území, která by tuto námitku činila důvodnou.
17. K dalšímu okruhu námitek stavební úřad dodal, že územní plán obce Cerhenice řadí stavbu „opěrné zdi“ do funkční plochy venkovského bydlení, pro kterou nejsou předepsány žádné regulativy výšky, velikosti či rozsahu zastavěných a zpevněných ploch. Nepřisvědčil ani výtkám žalobce k projektové dokumentaci a vsakování dešťových vod. Z projektové dokumentace vyplývá, že vsakování dešťových vod bude provedeno na pozemku stavebníka, přičemž voda z drenáže bude svedena do stávající retenční nádrže a užívána k zálivce pozemku. Svá tvrzení žalobce nedoložil žádným výpočtem či dokumentem zpracovaným autorizovanou osobou, stavební úřad se tak plně ztotožnil s výpočtem v projektové dokumentaci předložené stavebníkem. K obdobnému závěru došel stavební úřad i v případě okruhu námitek zpochybňujících stabilitu stavebního záměru, neboť ani zde svá tvrzení žalobce nikterak nedoložil, a navíc ze statického posouzení, které je součástí projektové dokumentace, vyplynulo, že stavební záměr má charakter preventivní – naopak jeho neprovedení ohrožuje stabilitu svahu. K poslední námitce stavební úřad uvedl, že v místě stavebního záměru nejsou umístěny jiné technické sítě. Jakákoliv další stanoviska vlastníků

technické infrastruktury by tedy byla s ohledem na § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nadbytečná.

18. Žalobce dne 6. 6. 2023 napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním, jehož námitky se z velké části překrývaly s námitkami uplatněnými v řízení před stavebním úřadem. Doplnil, že je vlastníkem přilehlé komunikace, a přesto nebyl požádán o souhlas se stavebním záměrem. V souvislosti se vsakováním dešťových vod uvedl, že u retenční nádrže (kterou současně označil jako „akumulovanou nepoužívanou jímku“) postrádá bližší informace o její kapacitě a stavu, tj. zda bude opravdu schopna pojmout srážkovou vodu. Dále nově upozornil na to, že vyjádření ČEZ Distribuce, a. s., bylo v době vydání prvoinstančního rozhodnutí propadlé, neboť doba jeho platnosti byla omezena na dobu jednoho roku. Za „obecný důvod pro odvolání“ označil též skutečnost, že stavebník likvidoval dosud vytěženou zeminu v rozporu se závazným stanoviskem městského úřadu. Ačkoliv stavebník při místním šetření tvrdil, že vytěžená zemina se jakožto stavební odpad nachází na jeho pozemku a bude použita k terénním úpravám, žalobce opakovaně správní orgán upozorňoval, že je mu známo, že došlo k odvozu zeminy bez dokladu o likvidaci odpadu.
19. Stavebník navrhl odvolání zamítnout, přičemž k němu přiložil nové vyjádření ČEZ Distribuce, a. s., ze dne 14. 6. 2023 platné na 1 rok, které opakuje, že vedení nízkého napětí nemá ochranné pásmo a že s předloženou projektovou dokumentací souhlasí.
20. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 2. 8. 2023 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Námitky žalobce v rozsahu krajinného rázu, zastavěnosti pozemku stavebníka a vyjádření vlastníků infrastruktury označil za nepřipustné, neboť ve stavebním řízení je každý z účastníků oprávněn hájit pouze své vlastní právem chráněné zájmy. Stavební úřad uvážil o dopadu stavby na krajinný ráz i na zastavěnost pozemku a dospěl k závěru, že stavbu lze dodatečně povolit. Projektová dokumentace podle žalovaného prokazuje stabilitu opěrné zdi i nenarušení odtokových poměrů. Posouzení rozsahu vyžadovaných vyjádření majitelů a správců veřejných sítí je pak stejně jako vymezení okruhu účastníků řízení v kompetenci stavebního úřadu, který podle žalovaného postupoval plně v souladu s ustanoveními stavebního zákona. Napadené rozhodnutí bylo zástupkyni žalobce doručeno dne 3. 8. 2023.

II. Obsah žaloby

21. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobní body v podstatné části odpovídají námitkám vzneseným v řízení před stavebním úřadem a následně v odvolání.
22. V prvním okruhu žalobce namítá nedostatečné vypořádání svých námitek. Nadále trvá na tom, že sporný záměr neodpovídá krajinnému rázu, na jehož zachování má žalobce coby obec nepopíratelný zájem, a správním orgánům vytýká, že si nevyžádaly zjednodušenou vizualizaci záměru včetně pohledů z veřejného prostranství. Pozemky, na nichž má být sporný záměr realizován, se nachází ve svažitém terénu a jsou podle žalobce viditelné při užívání přilehlé komunikace (kterou prochází značená „*Naučná stezka C.*“) a veřejného prostranství. Nejde jen o samotnou v lokalitě neobvyklou stavbu opěrné zdi, nýbrž o celkovou „hmotu“ tvořenou nemovitostí stavebníka. Rozsah zpevněných ploch má současně i vliv na vsakovací a odtokové poměry v lokalitě. I přes chybějící regulativy nelze umožnit téměř 100% zastavěnost. To platí o to více, že stavební úřad byl informován občanem

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

žalobce o tom, že stavba rodinného domu na pozemku stavebníka neodpovídá stavu zapsanému v katastru nemovitostí a zabírá větší zastavěnou plochu.

23. Stěžejní a zásadní je však podle žalobce námitka narušení odtokových poměrů v lokalitě. Žalobce navrhoval provedení hydrogeologického průzkumu, ve kterém by byla navržena vhodná opatření jednak pro zajištění stability opěrné zdi a jednak pro její odvodnění i pro odvodnění celé plochy stavebníkových pozemků. Podle orientačního přeměření půdorysu stavba na pozemku st. p. X2 zabírá cca 78 m² a plocha opěrné zdi cca 5,38 m². Prakticky 20 % zastavěné a zpevněné plochy tak tvoří jen orientačně změřený půdorys stavby a navržená opěrná zeď. K tomu se ale na pozemku nachází též oplocení s masivní podezdívkou, pochozí zpevněné plochy (u nichž nedochází k vsakování) a vydlážděný vjezd. U retenční nádrže, do níž mají být dešťové vody drenáží odváděny, žalobce postrádá bližší informace o její kapacitě, stavu a schopnosti pojmout případnou srážkovou vodu.
24. S tím souvisí i pochybnosti žalobce o bezpečnosti stavebního záměru z hlediska statiky a stability. Projektová dokumentace postrádá odůvodnění kategorizace půdy pro statický výpočet konstrukce. Počítá se s kategorií zeminy F8 až R5, aniž by však byly provedeny sondy podloží. Současně projektová dokumentace pomíjí, že sporný záměr není dimenzován na tlak vody a nezohledňuje případnou kumulaci stékající srážkové vody za ním. Podle žalobce je tedy nutné vyhodnotit složení podloží, přihlédnout k hydrogeologickému posudku a tomu následně přizpůsobit stabilitu opěrné zdi. Stejně tak nebyla po odtěžení zeminy a provedení terénních úprav ověřena stabilita svahu na pozemku p. č. X1. Tyto nedostatky přitom podle žalobce není možné odůvodnit obecným odkazem na obsah projektové dokumentace zpracované odbornou osobou.
25. Dále žalobce upozornil na to, že vyjádření společnosti ČEZ Distribuce, a. s., ze dne 9. 2. 2022 bylo v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí propadlé, neboť jeho platnost byla omezena na jeden rok. Obdobně je tomu i v případě vyjádření městského úřadu jakožto dotčeného orgánu, u něhož není stanovena doba platnosti, a lze proto uvažovat o době platnosti na dva roky, tj. do 26. 2. 2023. I toto vyjádření tak bylo v době vydání obou rozhodnutí správních orgánů neplatné.
26. Žalobce též trvá na tom, že sporný záměr se týkal širšího okruhu vlastníků technické infrastruktury. O souhlas měl být požádán i žalobce jakožto vlastník pozemku p. č. X5, na němž se nachází sousední komunikace.
27. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že stavebník nesplnil podmínku, kterou mu ukládalo napadené rozhodnutí, neboť likvidoval doposud vytěženou zeminu v rozporu se závazným stanoviskem městského úřadu. Ačkoliv stavebník při místním šetření uvedl, že dosud vytěžená zemina coby stavební odpad setrvává na pozemku a bude použita k terénním úpravám, žalobce opakovaně upozorňoval stavební úřad na skutečnost, že došlo k odvozu zeminy bez dokladu o likvidaci odpadu. Je tedy zjevné, že stavebník není schopen dostát své povinnosti uložené stavebním rozhodnutím.
28. Ve třetím okruhu žalobce namítá, že napadené rozhodnutí prakticky postrádá zdůvodnění, a je tudíž nepřezkoumatelné. Zejména u námitek zabývajících se odtokovými poměry není zřejmé, jakými úvahami se odvolací orgán řídil při jejich hodnocení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nerefletoval ani upozornění na pozbytí platnosti vyjádření vlastníka technické infrastruktury a absenci vyjádření žalobce jakožto vlastníka přilehlé komunikace.

29. V posledním, čtvrtém okruhu žalobních námitek žalobce nesouhlasil s okruhem účastníků uvedeným v napadeném rozhodnutí. Přestože žalovaný uvedl, že okruh účastníků stanovil shodně se stavebním úřadem, v rozdělovníku chybí manželé Semerádovi jakožto vlastníci sousedního pozemku, kteří byli účastníky řízení před stavebním úřadem.

III. Vyjádření žalovaného

30. Žalovaný ve vyjádření k žalobě označil namítanou „masivnost“ sporného záměru a zastavěnost pozemků za pouhý subjektivní pohled žalobce. Soulad s krajinným rázem dostatečně posoudil stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby. Během něj stavebník doložil všechny potřebné doklady a podklady podle stavebního zákona, přičemž požadavek na jejich doplnění o zjednodušenou vizualizaci stavby postrádá oporu ve stavebním zákoně. Stavebníkem předložená projektová dokumentace dokládá, že povolenými stavbami a terénními úpravami nedojde ke změně odvodnění ani k narušení odtokových poměrů. Žalobci v průběhu řízení nic nebránilo v tom, aby předložil oponentní posudek.
31. Pokud jde o stabilitu opěrné zdi, správní orgány vycházely z projektové dokumentace a ze skutečného stavu opěrné zdi zjištěného při místním šetření, při němž stavba nevykazovala žádné vady. Stavební úřad ani žalovaný nemohou zpochybnit údaje uvedené v projektové dokumentaci vypracované autorizovanou osobou.
32. Žalovaný dále odmítl, že by v dané věci bylo zapotřebí souhlasné vyjádření žalobce z pozice vlastníka technické infrastruktury, neboť stavební záměr se nedotýkal napojení na pozemní komunikaci. Je to stavební úřad, kdo určuje okruh případných vlastníků (správců) veřejných sítí, přičemž žalobce měl v řízení pozici účastníka z titulu vlastnictví sousedního pozemku. Závěrem žalovaný uznal, že administrativním pochybením skutečně nebyli manželé Semerádovi uvedeni v soupisu účastníků řízení, v důsledku čehož jim napadené rozhodnutí nebylo zasláno. To však bez dalšího nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný nepovažuje žalobu za důvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl.
33. Ač k tomu byly vyzváni, stavebník ani vlastník sousedního pozemku se jako osoby zúčastněné na řízení nepřihlásili, proto s nimi soud nejednal.

IV. Posouzení žaloby soudem

34. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť se má ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. za to, že s takovým postupem účastníci řízení souhlasili. Nadto pro takový postup byly splněny podmínky uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s.
35. V prvním okruhu žalobních bodů žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami vznesenými jak v průběhu řízení před stavebním úřadem, tak v odvolacím řízení, a současně ve třetím okruhu žalobních bodů upozornil na vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako celku. Z logiky soudního přezkumu se tak soud musel předně zabývat tímto žalobním bodem, neboť jeho důvodnost *zpravidla* znemožňuje věcný přezkum napadeného správního rozhodnutí. Zároveň soud upozorňuje, že se zabýval vypořádáním pouze těch okruhů odvolacích námitek, jejichž nevypořádání žalobce v rámci žalobního bodu konkrétně namítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

36. Shrnutí požadavků na vypořádání odvolacích námitek lze nalézt například v rozsudku ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 As 149/2020-29, kde v bodě 11 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „jedním z důvodů, pro který může být rozhodnutí o odvolání považováno za nepřezkoumatelné, je situace, kdy se odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání (srov. např. rozsudky ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, či ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Úkolem odvolacího orgánu je zejména reagovat na odvolací námítky (§ 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Z hlediska ekonomie řízení však není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Pokud se odvolací orgán plně ztotožní s úvahami prvostupňového orgánu, jehož odůvodnění poskytuje odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání, může odvolací správní orgán pouze souhlasně odkázat na závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by se musel vypořádávat s odvolacími námitkami (srov. rozsudek ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015-51, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006-65, č. 1296/2007 Sb. NSS). Neposkytuje-li však rozhodnutí prvního stupně dostatečnou oporu pro vypořádání odvolacích námitek, není takový postup možný. Odvolací orgán se v takovém případě musí řádně vypořádat s uplatněnou odvolací argumentací, jinak zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.“
37. Soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že se žalovaný skutečně přezkoumatelným způsobem nevypořádal s okruhem odvolacích námitek, které se týkaly narušení odtokových poměrů v lokalitě a vsakování dešťových vod. Žalobce již v průběhu řízení před stavebním úřadem vyjádřil své obavy, zda budou navržené drenáže schopny pojmout stékající vodu ze svažitého sousedního pozemku. Následně v podaném odvolání upozornil, že postrádá bližší informace o kapacitě a stavu retenční nádrže. Vzhledem k vysoké zastavěnosti pozemku a absenci klíčových parametrů retenční nádrže podle něj nelze s jistotou uzavřít, že retenční nádrž pojme veškerou srážkovou vodu.
38. Byť se nejedná o argumentaci ryze technického či hluboce odborného charakteru, žalovaný se při jejím vypořádání v napadeném rozhodnutí, které čítá bezmála tři strany, omezil na pouhé konstatování, že stavebníkem předložená projektová dokumentace dostatečně prokázala, že dodatečným povolením stavby nedojde k narušení odtokových poměrů. Tím měl zřejmě žalovaný tento okruh odvolacích námitek žalobce vůči projektové dokumentaci za vypořádaný. Informace o retenční nádrži přitom v projektové dokumentaci (kromě jejího zakreslení) ale přináší pouze stručná pasáž o dvou větách v následujícím znění: „Případné dešťové vody, které se nezasáknou do upraveného pozemku, budou svedeny drenáží do stávající retenční nádrže ze stávající žumpy a budou používány k zálivce pozemku stavebníka. V zimním období budou tyto vody vyváženy oprávněným subjektem.“ Pouhým odkazem na projektovou dokumentaci tak nemohl žalovaný dostatečně vypořádat (a tím méně i vyvrátit) argumentaci poukazující na hrozbu nedostatečné kapacity retenční nádrže, neboť samotná projektová dokumentace postrádá jakékoliv údaje o její kapacitě či důsledcích jejího naplnění. Stejně tak projektová dokumentace zahrnuje i statický posudek, ten však (stejně jako projektová

dokumentace) stabilitu opěrné stěny podmiňuje (vedle neporušenosti zeminy před lícem stěny) tím, že nebude vystavena tlaku vody, na který není dimenzována.

39. V kontextu místních poměrů dodatečně povolené stavby přitom nelze na tyto argumenty nahlížet jako na bagatelní či marginální, neboť, jak je z fotografií založených ve správním spise zřejmé, opěrná stěna se bude nacházet pod masivním strmým svahem. Takové umístění stavby s sebou přirozeně nese vyšší riziko, a mělo by tedy přinášet i tomu odpovídající vyšší míru obezřetnosti stavebního úřadu, který je povinen hodnotit adekvátnost posouzení bezpečnosti stavby v projektové dokumentaci jakožto jeden z obecných technických požadavků na stavby – srov. § 129 odst. 2 ve spojení s § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ve spojení s § 9 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění účinném do 31. 12. 2023. Vzhledem k tomu, že primární zárukou eliminování akumulace vody za zdí a z toho plynoucího zvýšeného zatížení, na něž opěrná zeď podle výslovného konstatování ve statickém výpočtu a projektové dokumentaci není dimenzována, je právě navržená drenáž, která má vodu odvádět do retenční nádrže, je ověření dostatečnosti navrženého drenážního systému pro závěr o souladu záměru s obecnými požadavky na výstavbu podstatné. K tomu je potřebná alespoň rámcová znalost předpokládaného množství srážek sbíhajících se ze svahu nad opěrnou zdí a kapacity navrženého drenážního systému včetně jeho sběrné části – retenční nádrže, do níž má být dešťová voda sváděna – a to ideálně včetně pravděpodobnosti a následků jejího případného naplnění na bezpečnost stavby i ovlivnění sousedních pozemků (namítané stékání vody na pozemní komunikaci).
40. Při absenci těchto informací v projektové dokumentaci soudu není vůbec zřejmé, jak ji mohl žalovaný považovat za dostatečný podklad k prokázání nenarušených odtokových poměrů a jak v této souvislosti mohl vyhodnotit námitku nedostatečné kapacity retenční nádrže a nesplněné podmínky kladného vyjádření vodoprávního úřadu jako nedůvodnou. Projektová dokumentace takovýmto pokladem již pro absenci souvisejících údajů zkrátka být nemohla, jelikož prostá obecná formulace, že se nezhorší odtokové poměry v území s tím, že vsakování bude zajištěno na pozemku stavebníka, postrádá jakýkoliv argumentační podklad (např. v podobě zjednodušeného výpočtu apod.). Projektová dokumentace není v této podobě způsobilá vyloučit, že nebude docházet setrvale či nebezpečně často k významnější akumulaci srážkových vod za opěrnou stěnou ani že nebude docházet k přetékání a zpětnému vzdouvání vody v drenážním systému včetně namítaného stékání srážkových vod na komunikaci ve vlastnictví a správě žalobce.
41. Soud dodává, že z obsahu napadeného rozhodnutí a vyjádření žalovaného k žalobě je zjevné, že žalovaný vychází z chybné a nijak nezdůvodněné premisy, že správním orgánům nepřísluší podklady zpracované autorizovanými osobami jakkoliv posuzovat a zpochybňovat v nich obsažené údaje. Tento přístup spočívající v nekritickém a slepém přebírání závěrů obsažených v podkladech zpracovaných autorizovanými osobami je však nutné kategoricky odmítnout. Ostatně podklady zpracované autorizovanými osobami v této věci ani všechny podstatné informace neobsahují.
42. Podle § 159 odst. 1 stavebního zákona „projektant odpovídá za správnost, celistvost a úplnost jím zpracované (...) dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, zejména za respektování požadavků z hlediska ochrany veřejných zájmů a za jejich koordinaci.“ Jak již několikrát konstatoval i Nejvyšší správní soud, toto ustanovení odráží profesní odpovědnost

autorizovaných inženýrů a architektů, která je dále specifikována v zákoně č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (dále jen „zákon o výkonu povolání“). Autorizovaná osoba odpovídá za odborný výkon vybraných činností (§ 12 odst. 1 zákona o výkonu povolání), čímž se vymezují především její povinnosti vůči klientům. „V žádném případě však ustanovení § 159 stavebního zákona neznamena, že by autorizované osoby měly suplovat roli stavebního úřadu nebo že by stavební úřady mohly na tyto osoby přenášet odpovědnost za dostatečné zjištění skutkového stavu potřebné k vydání územního rozhodnutí. Ostatně, § 12 odst. 4 písm. a) zákona o výkonu povolání výslovně zakazuje autorizovaným osobám vykonávat funkce, v nichž by vydávaly správní rozhodnutí týkající se výsledků jejich vlastní činnosti. Tímto zákazem je zaručeno, že **dokumentaci zpracovanou projektantem bude vždy hodnotit správní orgán, a v jeho rámci osoba odlišná od projektanta. Pokud by stavební úřady pouze nekriticky přejímaly veškeré informace nutné k vydání rozhodnutí z dokumentace předložené žadatelem, ztratil by význam nejen § 12 odst. 4 písm. a) zákona o výkonu povolání, ale celé územní řízení**“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 8 As 41/2014-40, zdůraznění doplněno soudem).

43. V souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) byl stavební úřad, potažmo žalovaný odpovědný za zjištění skutkového stavu věci v rozsahu vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Správní orgány byly povinny se řádně vypořádat se vzneseným okruhem námitek ohledně zpochybněného řešení vsakování dešťových vod a úzce souvisejícího tvrzení o možném narušení odtokových poměrů. Za řádné vypořádání odvolacích námitek přitom nelze považovat pouhý odkaz na projektovou dokumentaci, která pro posouzení takové námitky postrádá bližší informace.
44. Obdobně nedostatečným způsobem přitom žalovaný reagoval i na vznesené námitky ohledně stability opěrné zdi. Přestože žalobce v odvolacích námitkách upozorňoval na absenci odůvodnění kategorizace půdy v projektové dokumentaci a neprovedení podložních sond, žalovaný se opětovně omezil na pouhý odkaz na projektovou dokumentaci, aniž by vysvětlil a doplnil (či provedl jakékoliv jiné vlastní zhodnocení), proč informace v ní uvedené považuje za dostatečné. Byť statické posouzení pracuje s poměrně širokým rozsahem kategorií zeminy (F8 až R5), nelze z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistit, proč za situace, kdy svah nad opěrnou zdí vyvíjí tlak na její boční stěnu (a který se současně při vsáknutí dešťových vod zvyšuje), shledal žalovaný projektovou dokumentaci za průkazný podklad vypovídající v odpovídající míře o stabilitě zdi i přes chybějící průzkum podloží, potažmo hydrogeologický průzkum, na jehož absenci upozorňoval žalobce. To neznamena, že by žalovaný musel po stavebníkovi požadovat jakékoliv odborné posudky, které bude za potřebné považovat jiný účastník řízení, nicméně uvěřitelné vysvětlení, proč předpoklady, z nichž projektová dokumentace vychází, jsou podloženy (např. s ohledem na údaje shromážděné při povolování konkrétních staveb v bezprostředním okolí) či alespoň v míře odpovídající rizikům plynoucím z posuzovaného záměru dostatečně pravděpodobné, nesmí v odpovědi na takové námitky chybět.
45. Lze tedy konstatovat, že žalovaný prakticky rezignoval na svoji roli odvolacího orgánu a zcela nedostatečně vypořádal tyto žalobcem uplatněné okruhy odvolacích námitek. Tím zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Odpovědi na vznesené odvolací námitky přitom nelze nalézt ani v rozhodnutí stavebního úřadu, které s prvostupňovým rozhodnutím tvoří jeden celek (srov. výše citovaný rozsudek NSS č. j. 1

As 149/2020-29), byť je odůvodněno o něco pečlivěji. Ostatně ani sám žalovaný na ně v napadeném rozhodnutí neodkázal a neuvedl, že se s vypořádáním námitek ztotožnil. Námitka žalobce je tedy v této části důvodná.

46. Přestože soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti (popř. rozporu vysloveného závěru se správním spisem) napadeného rozhodnutí, je nadále vázán povinností vypořádat se s těmi žalobními námitkami, jejichž (samostatná a oddělitelná) povaha to umožňuje a jejichž řešení má význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
47. Součástí prvního okruhu žalobních bodů je i námitka, v níž žalobce z pozice obce Cerhenice zdůraznil svůj zájem na zachování krajinného rázu, který masivní stavba narušuje. To žalobce uváděl již v průběhu řízení před stavebním úřadem, který námitku vyhodnotil jako nedůvodnou s tím, že opěrná zeď není v žádném profilu viditelná z veřejného prostranství (komunikace umístěné na pozemku p. č. X5), a tedy nemůže ovlivnit či narušit krajinný ráz. Nadto se v daném místě žádná „otevřená krajina“ či pohled do ní nenachází.
48. Byť v tuto chvíli nelze paušálně vyslovit souhlas se všemi uvedenými závěry stavebního úřadu, soud se ztotožňuje s tím, že dopad sporného záměru na krajinný ráz s největší pravděpodobností nelze hodnotit jako významný. O nedůvodnosti této námítce nasvědčuje již fakt, že z fotografií z místního šetření založených ve správním spise a zakreslení stavby opěrné zdi v projektové dokumentaci, která se, jak správně uvedl stavební úřad, nachází pod strmým svahem, je zjevné, že se jedná o stavbu menších rozměrů (s přihlédnutím k tomu se současně i tvrzení žalobkyně o „masivnosti zpevnění plochy“ jeví přinejmenším jako nadsazené). Jde o stavbu umístěnou na obtížně viditelném místě sevřeném mezi svahem na sousedním pozemku a rodinným domem stavebníka. Pokud by byl pozemek stavebníka od místní komunikace oddělen neprůhledným plotem (což nicméně z obsahu správního spisu patrné není), lze si jen obtížně představit, že by se sporný záměr mohl pohledově v krajině uplatňovat, natožpak aby šlo o projev významně rušivý. Existence „naučné stezky C.“ na tom nic nemůže změnit. Žalobce své tvrzení o „pohledovém uplatnění“ z veřejného prostranství a pozemní komunikace v každém případě nijak nedoložil. Nadto je sporné, zda lze v daném případě důvodně hovořit o narušení krajinného rázu – jednak se stavba patrně nachází v zastavěném území obce, kde se již dotčení krajinného rázu ve stavebním řízení podle § 12 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) mnohdy nemusí posuzovat, a jednak se jedná o urbanizované území, v němž je otázkou, zda se zde ve významné míře vyskytují přírodní prvky jako les, výrazné nezastavěné svahy, vodní toky apod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016-42, bod 60). I pokud by zde o právně relevantní krajinu šlo, důraz na její ochranu by s ohledem na míru zastavěnosti byl významně slabší, takže by bylo možné jen stěží považovat sporný záměr za nepřijatelný exces. Je evidentní, že i kdyby byl z veřejných prostranství viditelný, v krajině by se uplatňoval násobně méně než například stavby okolních rodinných domů.
49. Co však kritice podrobit lze, je argumentace žalovaného, který se pouze omezil na konstatování, že se ochrana krajinného rázu nedotýká právní sféry žalobce. Tento závěr však soud nepovažuje za správný, jelikož žalobce, který v samostatné působnosti vydává územní plán, nepochybně může mít zájem na harmonickém uspořádání území v obci, včetně

nenarušeného krajinného rázu tam, kde o něm lze hovořit (zejména v nezastavěném území či místech s rozvolněnou zástavbou nebo zástavbou citlivě zapojenou do okolní krajiny). Jen skutečnost, že orgán ochrany krajiny ve vyjádření městského úřadu ke spornému záměru konstatoval, že k němu nemá námitek, neznamená, že by se k této otázce nemohl vyjadřovat žalobce. O tom, že se účastníci řízení mohou dovolat i porušení právních předpisů, jejichž primárním účelem je ochrana veřejného zájmu, svědčí výklad, který zaujal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS, (srov. bod 41) v souvislosti s aktivní legitimací navrhovatele v řízení o přezkumu územně plánovací dokumentace, a tento výklad byl následně aplikován i pro řízení o odstranění stavby v rozsudku téhož senátu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 49. Výjimkou jsou pouze případy, kdy je na první pohled zřejmé, že účastníkem řízení namítané porušení veřejného zájmu se zcela míjí s jeho právní sférou, což však v tomto případě říci nelze. Stejně jako obyvatelé určitého území mohou mít relevantní zájem na zachování jeho krajinných hodnot, takový zájem bezpochyby může mít i sama obec, o jejíž katastrální území jde. Žalovaný tudíž měl tyto odvolací námitky žalobce posoudit věcně, a nikoliv je bez dalšího odmítnout jako nepřipustné. Jeho posouzení je v této otázce nezákonné, na čemž nic nemění ani to, že stavební úřad se k této záležitosti přezkoumatelně vyjádřil – jeho závěr totiž žalovaný nepřevzal a ani v reakci na odvolací námitky nedoplnil.

50. V druhém okruhu žalobních bodů pak žalobce uvedl, že stavebník likvidoval dosud vytěženou zeminu v rozporu se závazným stanoviskem městského úřadu, kterým byla stanovena podmínka likvidace odpadů v souladu se zákonem č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o odpadech“). Žalobci jsou známy skutečnosti, že došlo k odvozu zeminy konkrétní osobou bez vyhotovení dokladu o likvidaci odpadu. Veškeré tyto informace přitom postoupila stavebnímu úřadu k prošetření. Soud v této souvislosti považuje za vhodné připomenout, že předmětem tohoto soudního řízení je přezkum napadeného rozhodnutí, potažmo řízení o dodatečném povolení stavby, jež mu předcházelo. Předmětem přezkumu naopak *není* eventuální spáchání přestupku stavebníka podle stavebního zákona, potažmo fyzické osoby podle zákona o odpadech. Z tohoto hlediska je tento okruh žalobních bodů pro posouzení rozhodnutí o žádosti o vydání dodatečného povolení stavby opěrné zdi mimoběžný. Podmínky převzaté do výroku prvostupňového rozhodnutí se logicky týkají pouze odpadu vzniklého po pravomocném dodatečném povolení sporného záměru (dříve vzniklý odpad je namísto řešit rozhodnutími podle zákona o odpadech) a eventuální chování stavebníka po vydání napadeného rozhodnutí nemůže mít na zákonnost takového rozhodnutí také žádný vliv.
51. Ve vztahu ke čtvrtému okruhu žalobních námitek, jimiž žalobce upozorňoval na nesprávně vymezený okruh účastníků řízení v napadeném rozhodnutí, které oproti rozhodnutí stavebního úřadu nezahrnulo mezi účastníky manžele S., soud předně podotýká, že pro důvodnost námitek směřujících k procesním vadám v řízení o dodatečném povolení stavby je nezbytně nutné zároveň tvrdit, jakým způsobem se tyto vady negativně projeví v napadeném rozhodnutí a jak bylo v důsledku chybného procesního postupu zasaženo do hmotných práv žalobce. Jak totiž konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS: „*Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) bude dána*

vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo.“

52. Žalobce nemohl uspět s námitkou ohledně neúplně vymezeného okruhu účastníků v napadeném rozhodnutí, neboť zmíněná vada, i kdyby k ní došlo (zde soud ve správním spise postrádá pouze doklad o doručení napadeného rozhodnutí vlastníkově sousední nemovitosti, jeho manželce doručeno bylo), by se nijak nemohla dotknout práv samotného žalobce, se kterým bylo v řízení řádně jednáno a napadené rozhodnutí mu bylo prostřednictvím zmocněné zástupkyně řádně doručeno. Námitka je tudíž nedůvodná.
53. S tím souvisí i další žalobní námitka obsažená již v prvním okruhu žalobních bodů, že vyjádření vlastníka technické infrastruktury společnosti ČEZ Distribuce, a. s., ze dne 9. 2. 2022 pozbylo před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu a následně rozhodnutí žalovaného platnosti, která byla omezena na dobu jednoho roku.
54. V souvislosti s touto konkrétní námitkou pak nelze souhlasit se žalobcem, že by žalovaný její obsah v napadeném rozhodnutí vůbec nerefletoval. Byť jde o odpověď stručnou a poněkud zjednodušující optikou zdůrazňující fakt, že účastník stavebního řízení *„je oprávněn hájit pouze své právem chráněné zájmy“*, lze konstatovat, že se jedná o přezkoumatelné vypořádání dané námítky. Správnost jejího vypořádání pak úzce souvisí s výše uvedeným. I tato uvedená otázka se totiž právní sféry žalobce nejspíše nijak nedotýká, neboť jsou jí hájena práva provozovatele veřejné infrastruktury, a nikoli subjektivní veřejná práva žalobce. Žalobce nijak nespecifikuje, jakým způsobem by mohla absence platného souhlasu provozovatele distribuční sítě elektřiny zasáhnout do právní sféry obce. Žalobce se tak v této námitce staví spíše již do pozice veřejného ochránce zákonnosti, která mu nepřísluší. Nadto lze podotknout, že nejenže v odvolacím řízení bylo stavebníkem předloženo aktuální stanovisko ČEZ Distribuce, a. s., ze dne 14. 6. 2023, ale navíc z obou stanovisek jasně plyne, že v daném místě se nenachází vedení elektřiny, jež by mělo stanoveno ochranné pásmo. Možnost zprostředkovaného dotčení zájmů obce se tak jeví být o to méně pravděpodobná.
55. Současně odkazem na *„oprávněnost hájit pouze své právem chráněné zájmy“* vypořádal žalovaný i odvolací námitku žalobce, v níž stavebnímu úřadu a žalovanému vytýkal, že dodatečné stavební povolení postrádalo jeho souhlas jakožto vlastníka pozemku p. č. X5, na němž se nachází sousední komunikace. Ani v tomto případě nelze tedy přisvědčit žalobci, že by tato odvolací námitka zůstala v napadeném rozhodnutí opomenuta, v tomto případě je však zájem o nedotčení žalobce a nepřípustnosti námítky zjevně nezákonný a do očí bijící. Žalovaný neuvádí, že by se jednalo o silnici vyšší třídy, vůči níž by veřejné zájmy chránil kraj, takže je evidentní, že je právě žalobce, komu z pozice obce náleží ochrana tohoto veřejného zájmu. Lze nicméně podotknout, že žalobce ani v odvolání, ani v řízení před soudem neuvedl, z čeho (a zdali vůbec) dovozuje, že nezbytnou podmínkou k udělení dodatečného povolení stavby je jeho souhlas jakožto vlastníka pozemní komunikace či proč by měla absence tohoto souhlasu negativně zasáhnout jeho práva. Není také patrné, že by se sporný záměr mohl dotýkat silničního ochranného pásma (jehož úprava je blíže zakotvena v § 30 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2023 a jež se vztahuje jen na silnice II. a vyšší třídy) nebo by svým umístěním mohl negativně ovlivnit bezpečnost a plynulost provozu na komunikaci. Za takovéto situace a s přihlédnutím k druhu stavby nelze stavebnímu úřadu vytýkat, že se souhlasem žalobce jakožto vlastníka pozemní komunikace blíže nezabýval. Tato otázka nebyla žalobcem

v řízení před stavebním úřadem vznesena a nejedná se ani o skutečnost, která by v řízení zjevně vyšla najevo či by nutnost jejího posouzení plynula ze zákonné úpravy. Žalovaný se však opět měl touto otázkou – možností dotčení zájmů vlastníka přilehlé komunikace – konkrétněji zabývat, a nikoliv ji paušálně bez vysvětlení zdůvodnit. I když odvolací námitka dost možná nemusela být důvodná, související žalobní bod s ohledem na nepatřičnost argumentace žalovaného důvodný bezpochyby je.

56. Závěrem až v nyní podané žalobě žalobce uvedl, že k pozbytí platnosti došlo i v případě vyjádření městského úřadu jakožto dotčeného orgánu ze dne 26. 2. 2021, které postrádalo dobu platnosti, a u níž tak žalobce předpokládá dobu platnosti 2 roky. Toto vyjádření tak podle žalobce bylo „propadlé“ již v řízení před stavebním úřadem a následně taktéž před žalovaným. Touto otázkou se žalovaný v odůvodnění zabývat nemohl, to však nebrání v návaznosti na uplatněný žalobní bod jejímu věcnému vypořádání soudem. K tomu soud uvádí, že mu není zřejmé, na základě čeho žalobce dovozuje, že vyjádření městského úřadu vydané v režimu § 154 správního řádu bylo časově omezeno v platnosti. Z jeho obsahu to neplyne a zároveň takové omezení neplyne ani ze zákonné úpravy. Nadto ani sám žalobce netvrdí, že by v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby došlo k významné změně okolností (ať už právních či skutkových), z nichž vyjádření dotčeného orgánu vycházelo. Z uvedených důvodů tak soud shledává tuto obecnou námitku žalobce nedůvodnou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Napadené rozhodnutí je tak v části nepřezkoumatelné pro nevypořádání některých odvolacích námitek ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., popř. pro zjevný rozpor takového vypořádání s obsahem správního spisu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalších částech je pak závěr žalovaného o nepřípustnosti odvolacích námitek nezákonný. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Soud však neshledal důvod ke zrušení též prvostupňového rozhodnutí, neboť vytýkané vady může při řádném postupu odstranit žalovaný v odvolacím řízení.
58. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jeho povinností v dalším řízení bude se odpovědně chopit své role odvolacího orgánu a přezkoumatelně posoudit důvodnost uplatněných odvolacích námitek narušení odtokových poměrů a stability opěrné zdi na základě vyžádaného doplnění projektové dokumentace či odborného vyjádření k otázkám správnosti předpokládané kategorizace zemin kolem základové spáry a dostatečnosti kapacity drenážního systému a retenční jímky. V případě přetrvávajících pochyb (úměrně riziku plynoucímu z potenciálního selhání opěrné zdi) není vyloučeno ani zadání hydrogeologického či geologického posudku. Své rozhodnutí musí žalovaný srozumitelně odůvodnit tak, aby na odvolací námitky poskytl přiléhavou odpověď. Zároveň by se žalovaný měl věcně vyjádřit k námitkám dotčení krajinného rázu a absence souhlasu vlastníka přilehlé komunikace, jímž je samotný žalobce.
59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v pozici malé obce bez vlastního stavebního úřadu byl ve věci z procesního hlediska plně úspěšný, a má proto vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Soud tedy žalobci přiznal náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátkou. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepis žaloby), u nichž sazba odměny činí

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

podle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“; viz též čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.)], tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 600 Kč, celkem tedy 6 800 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 9 800 Kč. Součástí náhrady nákladů řízení není náhrada za DPH, neboť zástupkyně žalobce netvrdila a nedoložila, že by byla jejím plátcem, přičemž tento údaj nevyplývá ani z veřejně dostupného registru ekonomických subjektů. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 9 800 Kč k rukám jeho zástupkyně – advokátky (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 23. ledna 2026

Mgr. Ing. Petr Šuránek v.r.
předseda senátu